
РОЗДІЛ III. ЦИВІЛЬНЕ ПРАВО І ЦИВІЛЬНИЙ ПРОЦЕС; СІМЕЙНЕ ПРАВО; МІЖНАРОДНЕ ПРИВАТНЕ ПРАВО

УДК 342.1

DOI <https://doi.org/10.24144/2788-6018.2023.05.36>

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ НЕМАЙНОВОГО ПРАВА НА ЗОБРАЖЕННЯ.

Булеца С.Б.,

*докторка юридичних наук,
професорка, завідувачка кафедри
цивільного права та процесу*

ДВНЗ «Ужгородський національний університет»

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0001-9216-0033>

Чепурнов В.О.,

*кандидат юридичних наук,
доцент, доцент кафедри
цивільного права та процесу*

ДВНЗ «Ужгородський національний університет»

Булеца С.Б. Чепурнов В.О. Правове регулювання немайнового права на зображення.

Сьогодні образ особистості займає ядро комунікаційного процесу, оскільки він присутній скрізь, і щодня існує велика кількість видів його використання, незалежно від того, сприймався він професійно чи ні, і існує незліченна кількість випадків, де зображення продається та стає предметом торгівлі в обмін на гроші, оскільки право на зображення — це право особи, яка його представляє, протидіяти публікації свого зображення та продавати його, коли це необхідно. Кожна людина має право на зображення, незалежно від того, чи є воно анонімне чи відоме. Це право регулюється нормами цивільного права, і тому воно відрізняється від авторського права (яке регулюється законом про інтелектуальну власність). У цій статті проаналізовано множинність прав на зображення та класичні конфліктні відносини між правом на власне зображення та авторським правом. Проаналізовано основні механізми правової охорони зображення особи в окремих юрисдикціях, як в рамках цивільно-правової, так і в рамках традиції загального права. Класичний підхід розглядає права на зображення як зовнішнє обмеження авторського права, а тому характеризує відносини між правами на зображення та авторським правом як переважно конфліктні за своєю природою. Тим не менш, можна також зосередитися на збігах між правом на власний імідж і авторським правом, оскільки

обидва відносяться до нематеріальних активів, які поєднують в собі як позапатримоніальні, так і патримоніальні інтереси. У цьому відношенні авторське право може слугувати моделлю для можливого створення європейського патримоніального права на власне зображення. Хоча ідея сприяння визнанню або створенню нового права інтелектуальної власності для захисту економічних атрибутів іміджу особи у національних юрисдикціях держав-членів ЄС, натхненна американським правом на публічність, не є новою і висувалася доктринальними колами як у цивільному праві, так і в традиції загального права, нові безмежні реалії поширення і комерціалізації іміджу, а також утвердження надійного захисту для гідні атрибути зображення особи у практиці Європейського суду з прав людини підкреслюють необхідність і можливість конструювання європейського патримоніального права на власне зображення. Унікальний прототип авторського права, що складається з синтезу позапатримоніальних і патримоніальних інтересів, може бути використаний як модель для побудови такого права.

Ключові слова: авторське право; права на зображення; право на публічність; особистість; зображення; гармонізація з ЄС.

Buletsa S., Chepurnov V. Legal regulation of non-property right to an image.

Today, the image of a person occupies the core of the communication process, as it is present

everywhere and there are a large number of uses of it every day, whether it is taken professionally or not, and there are countless cases where the image is sold and traded in exchange for money, as the right to an image is the right of the person who presents it to oppose the publication of his or her image and to sell it when necessary. Everyone has the right to an image, regardless of whether it is anonymous or famous. This right is governed by civil law and is therefore different from copyright (which is governed by intellectual property law). This article analyses the multiplicity of rights to images and the classic conflict between the right to an image and copyright. The author analyses the main mechanisms of legal protection of a person's image in certain jurisdictions, both within the civil law and common law tradition. The classical approach considers image rights as an external limitation of copyright, and therefore characterises the relationship between image rights and copyright as predominantly conflictual in nature.

Nevertheless, one can also focus on the overlaps between the right to self-image and copyright, as both are intangible assets that combine both extra-patrimonial and patrimonial interests. In this respect, copyright can serve as a model for the possible creation of a European patrimonial right to the image. Although the idea of promoting the recognition or creation of a new intellectual property right to protect the economic attributes of a person's image in the national jurisdictions of EU Member States, inspired by the American right of publicity, is not new and has been put forward by doctrinal circles in both civil law and common law traditions, the new boundless realities of image dissemination and commercialisation, as well as the establishment of reliable protection for the dignified attributes of a person's image in the case law of the European Court of Human Rights, underline the need and possibility of constructing a European patrimonial right to one's own image. The unique prototype of copyright consisting of a synthesis of non-patrimonial and patrimonial interests can be used as a model for the construction of such a right.

Key words: copyright; image rights; right of publicity; personality; image; harmonisation with the EU.

Постановка проблеми. Поява інтернету та нових технологій суттєво змінила спосіб здійснення будь-якого мистецького процесу. Глобалізація сприяє подальшому руйнуванню фізичних кордонів, надаючи доступ до контенту, виробленого будь-де, але водночас збільшує можливості для шкідливих явищ і порушень прав власників зображень та авторських прав. Правовий ландшафт стає складнішим з роллю соціальних медіа, які створюють складні правові відносини між правами на зображення, умовами

використання, добросовісне використання, межі авторського права та необхідність захисту цих відносин, щоб уникнути втрат або порушень прав.

Метою статті є дослідження регулювання права на зображення та аналіз його правової природи. Основними **завданнями** автори ставлять перед собою: виявити особливості права на зображення як об'єкта права інтелектуальної власності; проаналізувати законодавство, яке регулює авторське право на зображення; проаналізувати вітчизняну та міжнародну практику захисту прав на зображення; визначити шляхи захисту права на зображення особи як особистого немайнового права.

Стан опрацювання проблематики: Різні аспекти права на зображення були предметом досліджень О.А. Кулинич, О.І. Бойчук, В.А. Мікрюкова, А.Г. Бірюкова, Д.С. Сало та інших вітчизняних науковців.

Виклад основного матеріалу.

Права особи на зображення стають виключним правом, що підлягає юридичному захисту відповідно до законодавства кожної країни. Фізична особа або компанія-представник зможе захищати, ліцензувати або передавати права на зображення після реєстрації, як і звичайні торгові марки.

Для будь-якого використання фото (за винятком окремих випадків вільного використання творів) потрібно отримати згоду власника авторських прав з одночасною виплатою йому авторської винагороди. Але навіть якщо таке використання підпадає під випадки вільного, Закон зобов'язує вказувати ім'я автора й джерело такого запозичення.

Фотографія – один з об'єктів авторського права, що охороняється законом, і використання її без згоди автора є порушенням законодавства про авторське право.

Найбільш поширені помилкові судження щодо фотографій в мережі Інтернет:

- якщо фотозображення викладено в мережу Інтернет, автор такого зображення автоматично надає дозвіл на його вільне використання;
- якщо фотозображення розміщено в соціальних мережах його вважають об'єктом, який можна використовувати для будь-яких цілей та без будь-яких обмежень;
- якщо під фотозображенням немає інформації про автора, то на це фото не розповсюджується авторське право і його можливо вільно використовувати;
- якщо особа скористалася допомогою фотографа, який зробив фото і передав їй зображення, то це є передача виключних авторських прав на ці твори [1].

Згідно зі статтею 2 Бернської конвенції про охорону літературних і художніх творів, статтею

8 Закону України «Про авторське право і суміжні права» (далі – Закон) і статтею 433 Цивільного кодексу України *фотографічні твори охороняються як об'єкти авторського права*. Причому факт публікації, завершеності, призначення або жанру фото не впливає на обсяг правової охорони.

Права інтелектуальної власності на зображення як об'єкт права інтелектуальної власності визначаються наступними законами України та міжнародними договорами, ратифікованими Україною:

- Договір Всесвітньої організації інтелектуальної власності про авторське право;
- Бернська конвенція про охорону літературних і художніх творів,
- Всесвітня конвенція про авторське право;
- Цивільний кодекс України;
- Закон України «Про авторське право і суміжні права»;
- Закон України «Про охорону прав на знаки для товарів і послуг»;
- Постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження мінімальних ставок винагороди (роялті) за використання об'єктів авторського права і суміжних прав»;
- Постанова Кабінету Міністрів України «Про державну реєстрацію авторського права і договорів, які стосуються права автора на твір»;
- Наказ Міністерства освіти і науки України «Про затвердження Порядку реєстрації організацій колективного управління та нагляду за їх діяльністю».

Гібридна природа права на особистість, а отже, і права на зображення, також узгоджується з моністичним підходом до авторського права, яке розглядається як унітарне право, що має дві органічно взаємопов'язані сторони: моральну та економічну. Зв'язок, встановлений між правом на власне зображення та авторським правом, не обмежується загальними доктринальними обґрунтуваннями, а й певною мірою офіційно закріплений у деяких країнах континентального права, таких як Німеччина, Італія та Нідерланди [2], де законодавчі положення, що регулюють охорону та використання зображення фізичної особи, є частиною законодавства про авторське право.

Концепція захисту зображення особи має давні традиції в Німеччині, де право особи на власне зображення було офіційно визнано в 1907 році в статті 22 Закону про авторське право на твори мистецтва і фотографії (Kunsturhebergesetz, KUG). Витоки закріплення цього права в законі можна простежити у 1889 році, у справі Бісмарка, коли два фотографи без дозволу увійшли до спальні колишнього канцлера Німеччини Отто фон Бісмарка і сфотографували його труп [3].

На відміну від французького дуалістичного підходу до прав на зображення, німецьке законодавство, а точніше німецька юриспруденція,

прийняла унітарний підхід, що включає захист як майнових, так і немайнових інтересів, заснований на правових засадах загального права особистості, в основі якого лежить автономія самовизначення [4]. Це сприяло функціональній еволюції категорії прав особистості, а не радикальній зміні парадигми, як, наприклад, визнання окремого права інтелектуальної власності на власну ідентичність [5, с. 50].

У відомій справі Марлен Дітріх було чітко визначено, що загальне право особистих немайнових прав насамперед слугує захисту нематеріальних інтересів, але крім того, загальне право особистих немайнових прав та його спеціальні форми також захищають ті інтереси особи, які мають матеріальну цінність [6]. Остання тенденція, прикладом якої є рішення у справі Марлен Дітріх, полягає у поступовому зближенні з системою компенсації, прийнятою у справах про порушення прав інтелектуальної власності [5, с. 51].

У світлі вищезазначеного, права на зображення в німецькому праві виглядають як суміш делікту, авторського права, прав людини та респитуції, залежно від характеристик позову [7, с. 456]. Єдиного підходу до прав на зображення дотримуються й інші цивільно-правові юрисдикції, такі як Іспанія, Італія та Греція. В Іспанії Органічний закон від 5 травня 1982 року забезпечує цивільно-правовий захист «основного права на честь, особисте і сімейне життя та власне зображення» («el derecho fundamental al honor, a la intimidad personal y familiar y a la propia imagen»), що гарантується статтею 18 Конституції Іспанії 1978 року.

Захист зображення особи містить перелік дій, які вважаються незаконним порушенням цього права, наприклад, «фотографування, відтворення або публікація за допомогою фотографії, фільму або будь-якого іншого способу зображення особи, зафіксованого в місцях або в моменти її приватного життя або поза цими місцями...» (стаття 7.5). (Стаття 7.5) та «використання імені, голосу або зображення особи в рекламних, комерційних або подібних цілях». (Стаття 7.6 [8, с. 565]. Тут також, як і у Франції щодо непатримоніального аспекту права на зображення особи [9, с. 167]; [10], право на власне зображення визнається суб'єктивним правом, враховуючи, що у разі встановлення незаконного порушення основного права, стаття 9.3 Органічного закону передбачає, що шкода презюмується, і що компенсація включає моральну шкоду.

В італійському законодавстві захист зображення особи впливає із загальних положень Цивільного кодексу, а також спеціальних законодавчих положень, пов'язаних з авторським правом (що охоплюють використання портретів без дозволу). Стаття 10 Цивільного кодексу [11] та статті 96 [12] і 97 італійського Закону

про авторське право від 22 квітня 1941 року (№ 633/1941) [13, с.191], слугують правовою основою для всебічного захисту в частині використання зображення особи, за її згодою чи без неї. Варто зазначити, що права на зображення слугували правовою основою для судового визнання ширшого права на публічність, яке охоплює всі аспекти комерціалізації особистості. Так, у справі Lucia Dalla [14] італійські суди вперше застосували правила, встановлені для «типового права» – права на зображення – для захисту «непереліченого права» – права на публічність, вважаючи останнє схожим за своєю природою на перше [15, с. 109], міркуючи за аналогією із захистом прав на Закони 2014, 3 188 зображення в Цивільному кодексі. У цьому відношенні, навіть незважаючи на те, що італійське право на публічність є судовим витвором його легітимність і життєздатність досі підтримується Цивільним кодексом [15, с. 109], який постає як загальне правове джерело для захисту як сановних, так і комерційних атрибутів іміджу особи. Об'єднаний підхід також застосовується у грецькому праві, де захист особистості у статті 57 Цивільного кодексу Греції включає як позапатримоніальні, так і патримоніальні аспекти, в той час як автономне право на власне зображення, що має подвійну природу, визнається грецькою судовою практикою та доктриною [16, с. 29]. Вибір на користь уніфікованого підходу до прав на зображення, безумовно, пропонує перевагу більш прагматичного балансу між позапатримоніальними та патримоніальними атрибутами зображення особи. Хоча сановний і патримоніальні аспекти іміджу особи розглядаються як дві сторони однієї медалі, повністю відокремити один від іншого неможливо. Монізм прав на імідж дозволяє гнучко підходити до цінної нематеріальної складової іміджу як товару, захищаючи при цьому першорядний статус людської гідності.

Користувачі соціальних мереж, які публікують образи інших осіб, вміст, що містить інтелектуальну власність або інші дані, що стосуються третіх осіб, без прямого дозволу або виходять за рамки наданої згоди, порушують права третіх сторін на зображення або авторські права.

Вжити заходів проти осіб, безпосередньо відповідальних за публікацію зображень в Інтернеті, рідко буває просто. Однією з головних проблем є встановлення винних у протиправному діянні.

Італійська прецедентна практика, як правило, покладає відповідальність за порушення, вчинені сторонніми користувачами, на сайт, який містить образливий матеріал, і на постачальника послуг Інтернету (ISP), відповідального за його розміщення (статті 158 і 163 Закону про авторське право). Винні особи несуть відповідальність не за те, що не запобігли вчиненню протиправ-

них дій, а за пособництво та підбурювання до злочину наклепу через Інтернет, який вчинив користувач.

Інтернет-провайдери можуть уникнути відповідальності, якщо вони не знали, що діяльність або інформація були незаконними, і, з метою компенсації, не знали про будь-які події чи обставини, які зробили б очевидним незаконний характер діяльності або інформації.

Отримавши повідомлення від компетентних органів, Інтернет-провайдери повинні діяти негайно, щоб видалити образливу інформацію або заблокувати доступ до неї. Проте провайдери не пов'язані загальним обов'язком контролювати інформацію, яку вони передають або записують, або активно шукати події чи обставини, які вказують на наявність протиправної діяльності (стаття 17 Законодавчого декрету). **е 70/2003**).

Інформація та зображення, опубліковані в Інтернеті, потенційно можуть переглядатися по всьому світу, що ускладнює визначення місця скоєння правопорушення. Таким чином, італійська правова система прийняла критерій місця вчинення правопорушення для визначення місця виплати компенсації.

Таким чином, якщо пошкодження завдано зображеннями, завантаженими в Інтернет, розташування сервера, на якому зберігається наклепницький вміст, не враховується. Натомість береться до уваги те, де інші люди переглядали зображення (Cassation, United Civil Sections, 21661/09) [17, с. 45].

Подібність між правом на власне зображення та авторським правом може логічно створити доктринальну спокусу використати усталену, міжнародно визнану та гармонізовану з ЄС модель авторського права як концептуальну форму для формування права на зображення або, ширше, права на публічність. Ця ідея, безумовно, не є новою і час від часу спокушала доктрину як у цивільному праві [18, с. 133], так і в традиціях загального права [19, с. 260]. У деяких випадках ця ідея стала правовою реальністю, як у випадку з державою Гернсі, яка в грудні 2012 року ввела в дію зареєстроване право на зображення [20, с. 52].

Вплив практики Європейського суду з прав людини щодо захисту іміджу особи – складової права на недоторканність приватного життя – відкрив шлях до більш надійного захисту гідних атрибутів іміджу особи в Європі. Важливість правового захисту іміджу особи вперше була підкреслена в рішенні «Реклос і Давурліс проти Греції» [21], де право на імідж було проголошено Конвенцією як таке, що займає особливе місце серед інших інтересів приватного життя. Точніше, Суд зазначив наступне: «Імідж особи є одним з головних атрибутів її особистості, оскільки він розкриває унікальні характеристики особи та

відрізняє її від інших осіб. Таким чином, право на захист свого іміджу є однією з найважливіших складових розвитку особистості та передбачає право контролювати використання цього іміджу. Хоча в більшості випадків право контролювати таке використання передбачає можливість особи відмовитися від публікації свого зображення, воно також охоплює право особи заперечувати проти запису, збереження та відтворення зображення іншою особою. Оскільки зображення особи є однією з характеристик її індивідуальності, його ефективний захист передбачає, в принципі і за обставин, подібних до обставин цієї справи, отримання згоди відповідної особи в момент зйомки, а не лише тоді, коли зображення буде опубліковано. В іншому випадку істотний атрибут особистості залишиться в руках третьої сторони, а зацікавлена особа не матиме жодного контролю над будь-яким подальшим використанням зображення [22, § 40]. Суд продовжив цю ж лінію мислення в наступних справах [22]. Тим не менш, поки що ця еволюція обмежується позапатримоніальними аспектами іміджу особи, оскільки не існує прецедентної практики ЄСПЛ, яка б тлумачила статтю 8 у контексті майнового права на розголос [23, с. 308]. Крім того, хоча ми не можемо виключити, що стаття 8 може бути витлумачена в майбутньому таким чином, що охоплюватиме і майнові інтереси зображення особи [23, с. 692], ми також повинні пам'ятати, що в практиці ЄСПЛ чітко встановлено, що авторське право, незважаючи на його моральний вимір, захищається статтею 1 Першого додаткового протоколу до ЄКПЛ [23], так само як і будь-яка інша форма інтелектуальної власності.

З огляду на те, що права інтелектуальної власності, включаючи авторське право, яке з точки зору співіснування моральних та економічних прав є певною мірою унікальним, постійно захищалися як «володіння», очевидно, що з точки зору правового захисту прав на зображення в рамках ЄКПЛ існує явний дисбаланс між певною мірою гармонізованим захистом гідних атрибутів зображення особи за статтею 8 та прогалиною в частині захисту патримоніальних атрибутів зображення особи. Така правова ситуація не враховує той факт, що право на власне зображення, навіть якщо його розглядати насамперед як нематеріальний актив з майновими атрибутами, зберігає внутрішній, хоча іноді й прихований, зв'язок зі своєю правовою матрицею - фізичною особою. Таким чином, незважаючи на потенційну можливість базування захисту економічних інтересів, пов'язаних із зображенням особи, на статті 8 ЄКПЛ або навіть на статті 1 Першого протоколу до неї, можливо, доцільніше розглянути можливість гармонізації законодавства в цій сфері в усіх державах-членах на рівні ЄС за зразком законодавства про авторське право.

Способи захисту авторських прав на фотозображення в мережі Інтернет:

- подання позову до суду за захистом порушеного права інтелектуальної власності;
- позасудовий порядок реагування – звернення до власника веб-сайту та (або) веб-сторінки, на якому (якій) розміщена або в інший спосіб використана відповідна електронна (цифрова) інформація, із заявою про припинення порушення із зазначенням інформації, передбаченої частиною другою статті 52¹ Закону.

Власник веб-сайту не пізніше 48 годин з моменту отримання такої заяви зобов'язаний унеможливити доступ до фотозображення, щодо якої подано заяву, та надати заявнику інформацію про вжиті заходи, крім випадків, встановлених Законом.

Під час захисту авторського права на фотографії будь-яка світлина вважається об'єктом авторського права і підпадає під охорону законом об'єкти авторського права. Лише у випадках, коли буде доведено, що фотографія зроблена автоматичними пристроями без використання творчої праці людини (наприклад, кадри з відеофіксації камер зовнішнього спостереження) суд може визнати, що в такому разі фотографія не є об'єктом авторського права.

Для того, щоб легально використовувати фотографію, потрібно дотримуватися кількох простих правил:

1. Вебсайт, на якому було зроблено фото, дозволяє використовувати опубліковані зображення за спеціальною відкритою ліцензією.

2. Автор опублікував свою графіку за ліцензією Creative Commons. Creative Commons – це спеціальна міжнародна ліцензія, яка останнім часом стає все більш популярною в нашій країні. Якщо ви хочете знайти фотографії за відкритою міжнародною ліцензією, все, що вам потрібно зробити, це ввести «creative commons photo» у рядку пошуку.

3. Використання фотографій творів, які мають навчальну мету. Тобто у випадках, коли використані зображення мають навчальний характер, їх можна запозичити на законних підставах. Прикладом може бути створення презентації для наукової конференції чи інформаційного тренінгу. У цьому випадку також не потрібно отримувати згоду власника авторських прав на зображення для використання матеріалів.

4. Використання фотографій з безплатних фотоархівів. Фотосток – це вебпортал, на якому всі зацікавлені користувачі продають свої фотографії та відео, а інші користувачі переходять на фотостоки, щоб купити зображення та інші матеріали [24, 336–341].

Висновки. Якщо відкинути класичну опозицію між авторським правом і правом на власне зображення у випадках, коли зображення осо-

би використовується для створення твору, що охороняється авторським правом, можна стверджувати, що авторське право є дзеркалом для розвитку права на зображення. Виникають аналогічні питання і дилеми, такі як розмежування особистості і власності, і варто сказати, що ті ж самі рішення можуть бути прийняті, навіть якщо авторське право традиційно є «творінням законодавства», в той час як право на зображення, як правило, залишалося на розсуд судів. Замість того, щоб виражатися в термінах конфлікту, дискусії про те, чи слід приймати право на публічність, що охоплює родові атрибути одного зображення, на рівні ЄС, могли б скористатися і надихнутися досвідом, концептуальною базою і багатими знаннями, накопиченими в галузі авторського права протягом трьох століть його існування.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Чи існують авторські права на повідомлення або фотографії, розміщені в інтернеті? URL: <https://minjust.gov.ua/m/chi-isnuyut-avtorski-prava-na>.
2. Dutch Auteurswet (Authors' law) of 1912.
3. RGZ 45, Judgment of 28 December 1899, Bismarck, 170, at 173.
4. For the judicial recognition of the general right of personality in Germany via pivotal decisions of the Federal Supreme Court and the Federal Constitutional Court see: Paul M. Schwartz, and Karl-Nikolaus Peifer. "Prosser's Privacy and the German Right of Personality: Are four privacy torts better than one unitary concept." *California Law Review* 98 (2010): 1925–87, at 1947, with reference to the Schacht case (Federal Supreme Court, 7 NJW, 1404, 1405 (1954)) and the "Herrenreiter" case (Federal Supreme Court, BGHZ 26, 349: award of damages for personality rights).
5. Giorgio Resta. "The New Frontiers of Personality Rights and the Problem of Commodification: European and Comparative Perspectives." *Tulane European and Civil Law Forum* 26 (2011): 33–65.
6. BGH, 1-12-1999, Marlene Dietrich, in *JURISTENZEITUNG* 1056 (2000).
7. William van Caenegem. "Different Approaches to the Protection of Celebrities against Unauthorised Use of their Image in Advertising in Australia, United States and the Federal Republic of Germany." *European Intellectual Property Review* 12 (1990): 452–58.
8. Stephen Barnett. "'The Right to One's Own Image': Publicity and Privacy Rights in the United States and Spain." *American Journal of Comparative Law* 47 (1999): 555–582.
9. Huw Beverley-Smith, Ansgar Ohly, and Agnes Lucas-Schloetter. *Privacy, Property and Personality, Civil Law Perspectives on Commercial Appropriation* (Cambridge Studies in Intellectual Property Rights Series). Cambridge, UK: Cambridge University Press, 2005, p. 164.
10. "The application of article 1382 of the Civil Code is considerably simplified, to the point of becoming purely formalistic, as both fault and non-material prejudice are held to be made out by the fact that the "right" to privacy has been...infringed...the link with the tortious liability rules of Article 1382 of the Civil Code (is) loosened".
11. Article 10, under the heading "Abuse of a third party's image", provides that "everybody is entitled to seek judicial protection against the publication of that person's image, as well as the image of his or her spouse, parents or sons and daughters, whenever such publication occurred in a situation and context other than those where exposure or publication is permitted by the law, or whenever the publication results in prejudicing that person's or his or her kin's reputation. Judicial protection includes both order for cessation and right to be awarded damages".
12. The basic rule in respect of the use of a person's image is that the portrait of a person cannot be shown, reproduced or put on the market without the consent of its legitimate owner.
13. See: Federica Gioia. "Property, Privacy and Personality Research Stream, Comparative Aspects of Personality Rights: Research Project and Case Studies." URL: http://www2.law.ed.ac.uk/ahrc/files/92_pppcasestudiesfinaljan07.pdf.
14. Pretura di Roma, 18 April 1984 ([5]). See also: Pretura di Roma, 18 February 1986, in *Dir. Aut.*, Note 6 above, at 215, with comment of Assumma, "Lo sfruttamento a fini pubblicitari della notorietà di attori, artisti e sportivi" Pretura di Roma, 15 November 1986, Claudio Baglioni v. Colgate Palmolive, in *Temi Romana*, Note 7 above, at 744, with comment of Lombardi, "Pubblicità commerciale lesiva di diritti della personalità di noto artista".
15. Silvio Martuccelli. "An up and coming—The right of publicity: Its birth in Italy and its consideration in the United State." *Entertainment Law Review* 4, no. 4 (1993): 109–15.
16. Court of appeal of Athens 2006/1993, Αρχ. Νομ., 1993, 334; Court of appeal of Thessaloniki, Αρμ. ΜΓ, 1205; Court of appeal of Piraeus, 913/2006.

17. Silvia Grazioli. Italy: Italy's robust image rights regime 2017. URL: <https://www.lexology.com/library/detail.aspx?g=681c1868-9118-44aa-b9f9-ffed65a98c02>.
18. Catherine Walsh. "Are personality rights finally on the UK agenda?" *European Intellectual Property Review* 35, no. 5 (2013): 253–60.
19. Jason Romer. "Image is everything! Guernsey registered image rights." *Entertainment Law Review* (2013): 51–56. As Romer notes "Guernsey image rights are property rights acquired by the registration of a "personality" in Guernsey's Register of Personalities and Images, which gives the proprietor of the registered personality exclusive rights in the images associated with or registered against that registered personality".
20. *Reklos and Davourlis v. Greece*, no. 1234/05, 15 April 2009.
21. See: *Khmel v. Russia*, no. 20383/04, § 40, 12 December 2013; *Küchl v. Austria*, no. 51151/06, § 58, 4 December 2012; *Von Hannover v. Germany* (no. 2) nr. 40660/08 and 60641/08, §§ 95–96, ECHR 2012; *Eerikäinen and Others v. Finland*, no. 3514/02, § 61, 10 February 2009; *Khuzhin and Others v. Russia*, no. 13470/02, § 115, 23 October 2008; *Gurgenidze v. Georgia*, no. 71678/01, § 55, 17 October 2006; *Sciacca v. Italy*, no. 50774/99, § 29, ECHR 2005-I, and *Von Hannover v. Germany*, no. 59320/00, §§ 50–53, ECHR 2004-VI).
22. For the possibility of creating celebrity rights under article 8 of the ECHR, see: David S. Welkowitz. "Privatising Human Rights? Creating Intellectual Property Rights from Human Rights Principles." *Akron Law Review* 46 (2013): 675–726. The author also refers to the opposite precedent in the case *Vorsina v. Russia* (no. 66801/01, 5 February 2004), where the ECHR refused the application of the heirs of a man whose portrait was used on bottles of beer on the grounds that by giving the portrait in question to a local museum, the family "had agreed, in principle, that the portrait may be seen by others" and also that the brewery's use did not dishonor the family. Nevertheless, as the author states it is highly possible that this is a special case since the question was about the picture of a deceased person.
23. See, for example: *Balan v. Moldova*, no. 19247/03, pp. 34–35, 29 January 2008 (copyright); *Anheuser-Busch, Inc. v. Portugal*, no. 73049/01, p. 10, 11 October 2005 (Chamber opinion); *Anheuser-Busch, Inc. v. Portugal*, no. 73049/01, 11 January 2007 (Grand Chamber) (trademark registration application).
24. Бааджи Н.П. Піратство як порушення авторських та суміжних прав. Актуальні проблеми держави і права: зб. наук.праць. Одеса: Юридична література, 2011. Вип. 59. С. 336–341.